anthropology", I/2007/ nr. 1-) funcţionând în aria de atitudine şi expresie proprie scrisului istoric din Republica Moldova, îi validează capacităţile multiple creatoare şi disponibilitatea spre aprofundarea şi exersarea unui discurs istoric aparent „corect politic".

Stelian Mândruţ

„Anuar 2010", Zrenianin, Edit. Institutului de Cultură al Românilor din Voivodona, 2011, 297 p.

Potrivit mărturisirii lui Costa Roşu, redactorul responsabil al acestui periodic editat de Institutul de Cultură al Românilor din Voivodina, volumul pe care îl supunem acum atenţiei se deosebeşte de primul („Anuar 2009") prin conţinutul său, care se adresează tuturor celor interesaţi de trecutul istoric şi cultural al românilor din Voivodina. Dacă în primul volum al „Anuarului" atenţia a fost îndreptată, îndeosebi, spre aspecte organizatorice concretizate în proiectele Institutului, iniţiate pe parcursul anului respectiv (2009) şi în evenimentele organizate de instituţii şi asociaţii româneşti din Voivodina, în acest număr se constată o aplecare spre aprofundarea ştiinţifică, prin înregistrarea unor contribuţii datorate unor cunoscuţi istorici şi etnografi din Serbia, România şi Croaţia.

Istoria locală ocupă un loc privilegiat în cuprinsul acestui număr, acoperind toate epocile istorice, din antichitate până la epoca contemporană, prin studiile semnate de Irina Baloş, Costin Feneşan, Cristina Feneşan, Valeriu Leu, Mircea Măran, Nicolae Bocşan, Ion Cârja, Stelian Mândruţ şi Claudiu Călin, care relevă importanţa „strategică" a Banatului într-un anumit context politic dat. Nu sunt neglijate nici aspectele culturale din trecutul zonei, prin materialele datorate lui Costa Roşu şi Niţă Frăţilă, care îmbogăţesc cunoaşterea şi înţelegerea acesteia, scopul declarat al acestui volum/număr fiind, între altele, şi acela de a „aduce mai multă lumină perioadelor puţin cunoscute din trecutul nostru, respectiv ale imaginii deja formate de această lume despre noi" (p. 5).

Parcurgând paginile acestei publicaţii, care se încheie cu informaţii despre activitatea Fundaţiei Române de Etnografie şi Folclor în cei 15 ani de existenţă (Igor Ungur) şi rubrica de recenzii (p. 258-290), constatăm că ea reuşeşte nu numai să-şi atingă obiectivul declarat, ci şi să se impună prin ţinută ştiinţifică.

Lidia Gross

„Revista română de istorie a presei", Vol. IV, 2010, nr. 2; Vol. V, 2011, nr.1. Asociaţia română de istorie a presei. Cluj-Napoca, 212, 212 p.

Recunoscută îndeosebi pe parcursul secolului XX şi într-o modalitate gradat extinsă spaţial şi temporal din motive determinate de multitudinea de factori direcţi şi adiacenţi (admiraţie/respect; frică/teamă; onoare/repulsie etc.) implicaţi în consolidarea menirii informativ-influenţativ-comunicative dpv. etic-moral, cultural-civilizatoric deţinute în societate trecută şi actuală, indiferent de extreme geografice/istorice, naţionale/politice, lingvistice/confesionale, cea „de-a patra putere" în stat/e a însemnat şi continuă să valideze (ne) cuvenita oglindă (f)utilă în percepţia auto-reprezentării (de)formate a existenţei şi acţiunii fiinţei înzestrată cu raţiune şi nu numai!

Apariţia şi evoluţia organismelor de presă, sub variate titulaturi şi calibre programatico-tematice, fenomen reclamat de progresul uman şi necesitatea adecvatei reflectări (în) scris/e întru augmentarea ori demolarea valorii informaţiei contributive sau distructive într-o alternanţă vizualizată dihotomic, a generat implicit/explicit, în spaţiu şi timp, cerinţe privind organizarea şi orientarea trudei cotidiene spre acumularea de înmulţite valenţe (re)cognoscibile în plan cantitativ şi calitativ. Noţiunile exersate şi exploatate privitor la multitudine şi eficacitate au condus treptat la aflarea funcţionalităţii şi intensificarea sau contracararea concurenţei prin diverse asociaţii/societăţi de profil, care îşi afirmau şi disputau primordialitatea prin impunerea unor diverse grile de comună ori separată publică difuzare, sub formă de conferinţe/congrese/reuniuni şi instrumentarul respectiv de (in) formativă vehiculare.